

Arrest

nr. 215 536 van 23 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 6 A
9140 TEMSE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2018 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij brief van 24 januari 2017 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf, als partner van een in België verblijfsgerechtigde derdelander.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de Stad Antwerpen neemt op 17 augustus 2017 een beslissing tot niet-inoverwegingname van de verblijfsaanvraag bedoeld in punt 1.1. Deze beslissing wordt op 18 december 2017 ingetrokken.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 augustus 2018 een beslissing tot onontvankelijkheid van de in punt 1.1. bedoelde verblijfsaanvraag. Deze beslissing luidt als volgt:

“[...] Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 24.01.2017 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen terug te keren naar haar land om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Mevrouw haalt het volgende aan: in augustus 2008 is ze met haar zoon naar België gekomen nadat ze in Tsjetsjenië 2 oorlogen hadden overleefd. Omdat hun situatie en de relatie met het regime echt slecht was en hun leven in gevaar was (geweest), zijn ze naar hier vertrokken op zoek naar veiligheid en stabiliteit.

Sinds enkele jaren woont ze samen met haar partner; ze hebben elkaar in een asielcentrum in Brussel leren kennen in 2012-2013. Daarna hebben ze elkaar regelmatig gezien veel tijd samen doorgebracht tot ze zijn gaan samenwonen. Betrokkene zorgt voor het huishouden, terwijl haar partner werkt. Ze dromen om kinderen te hebben en voor altijd bij elkaar te blijven.

Ze kunnen niet in Syrie gaan wonen, omdat haar partner daar gevlucht is en in België verbleef kreeg als subsidiair beschermd.

Ze kunnen niet in Tsjetsjenië gaan wonen omdat hij christen is en zij moslima. In de Islam zijn dergelijke huwelijken (sic) niet toegelaten en hun leven zou in gevaar zijn als haar familie dat zou ontdekken.

Van het koppel wordt niet gevraagd om zich in Syrie of in Rusland te vestigen; het is mogelijk zich in België te vestigen. Dat ze in Rusland zouden vermoord worden door haar familie is trouwens een bewering die volledig voor rekening van mevrouw is en op geen enkele wijze wordt hard gemaakt met concrete bewijzen.

Mevrouw dient wel de vereiste wettelijke procedure te volgen en dat is een visum te gaan vragen op basis van gezinshereniging. Zij toont op geen enkele wijze aan dat ze niet tijdelijk naar Moskou kan terugkeren om daar dit visum te vragen.

Eenmaal ze heeft bewezen aan de vereiste voorwaarden te voldoen, heeft ze de mogelijkheid en het recht om naar België te komen en haar partner te vervoegen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in wat kan beschouwd worden als een eerste, tweede en derde middel – die samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 12bis, §4 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 26, §2, laatste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“[...] In casu dient vastgesteld dat de bestreden beslissing de naam van verzoekster niet vermeldt. De ruimte welke voor de naam wordt gelaten in het model van de bijlage 15quater, is leeggelaten.

De afwezigheid van de vermelding van de naam van verzoekster in de beslissing is manifest onzorgvuldig te noemen en heeft voor gevolg dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming kan

worden beschouwd met de bijlage 15quater zoals deze dient ingevuld en ter kennis gebracht op grond van art. 26 § 2 van het KB van 9 oktober 1981.

Art. 26 § 2, laatste lid van het KB bepaalt (eigen onderlijning):

Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart, betekent de burgemeester of zijn gemachtigde deze beslissing door middel van het document conform het model in de bijlage 15quater.

De afwezigheid van de vermelding van de naam is alleszins te beschouwen als een manifeste onregelmatigheid c.q. schending van een substantiële vormvereiste die aan de beslissing kleeft en de nietigverklaring van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

[...].

In casu dient vastgesteld dat de beslissing van onontvankelijkheid enkel genomen werd na ca. 20 maanden....

De aanvraag werd door verzoekster ingediend op 24 januari 2017 en de beslissing werd pas genomen op 8 augustus 2018 om betekend te worden op 5 september 2018.

In casu blijkt uit het dossier geenszins dat het gemeentebestuur en/ of de Staatssecretaris zich onverwijld hebben vergewist van de ontvankelijkheid, wel integendeel, de bijzonder lange behandelingsduur vormt een ernstige aanwijzing dat het gemeentebestuur/ de Staatssecretaris zich niet onverwijld heeft vergewist van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

De totstandkoming van de bestreden beslissing is derhalve strijdig met art. 12bis § 4 van de Vreemdelingenwet.

[...]

De aanvraag van verzoekster wordt onontvankelijk verklaard om reden dat zij niet zou aantonen dat er buitengewone omstandigheden die haar verhinderen de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

De motivering hieromtrent in de bestreden beslissing is gebrekkig en niet afdoende.

7.

De buitengewone omstandigheden voor verzoekster kunnen worden samengevat als volgt:

Haar leven is nog steeds gevaar in Tsjetsjenië;

Zij kan zich niet tijdelijk met haar partner vestigen in Tsjetsjenië, aangezien deze christen is, en aldus een risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling in Tsjetsjenië waar christenen niet aanvaard worden, d.i. een algemeen gekend gegeven (redelijkerwijze gekend door de Staatssecretaris) dat door verzoekster werd aangehaald;

Het is voor verzoekster onmogelijk zich naar Moskou te begeven om een visumaanvraag in te dienen; verzoekster beschikt aldaar niet over huisvesting, inkomen of familie, zodat van haar redelijkerwijze niet kan verwacht worden dat zij in Moskou haar visumaanvraag zou indienen;

8.

De motivering in de bestreden beslissing is tweeledig, doch bevat geen afdoende antwoord op de door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheden.

De eerste paragraaf ("Mevrouw haalt het volgende aam") bevat een (onvolledige) weergave van de argumenten van verzoekster, zonder wezenlijke motivering/ weerlegging van de argumenten van verzoekster.

De twee volgende paragrafen bevatten een aanzet van motivering, doch de motivering is nog steeds zeer onvolledig en gebrekkig te noemen.

De bestreden beslissing gaat enkel in op de omstandigheid dat het leven van verzoekster gevaar loopt in Tsjetsjenië.

De andere door verzoekster aangevoerde omstandigheden worden door verzoekster niet ontmoet.

M.b.t. de omstandigheid dat het leven van de partner in Tsjetsjenië gevaar loopt wegens zijn christelijk geloof wordt niet gemotiveerd door verwerende partij en wordt terzake geen enkel onderzoek gevoerd en/of beoordeling gemaakt. Zulks is nochtans van belang aangezien verzoekster bij een terugkeer haar gezinsleven niet wenst te onderbreken en de partner aldus met haar zou meereizen, voorzover mogelijk, quod non.

Ook m.b.t. de omstandigheid dat het voor verzoekster, als Tsjetsjeens onderdaan, onmogelijk is zich naar Moskou te begeven om aldaar de visumaanvraag in te dienen en de beslissing af te wachten, bevat de bestreden beslissing niet de minste feitelijke of juridische overweging. Ook op dit punt bevat de beslissing m.a.w. geen afdoende antwoord.

Een schending van de materiële motiveringsplicht dient m.a.w. te worden aangenomen."

2.2. Waar verzoekster vooreerst aangeeft dat de bestreden beslissing slechts ongeveer 20 maanden na het indienen van de verblijfsaanvraag werd getroffen, wijst de Raad erop dat het door verzoekster geschonden geachte artikel 12bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° bedoelde geval -quod in casu- enkel bepaalt dat "het gemeentebestuur zich

onverwijld [moet] vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde". Artikel 12bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet legt echter geen beslissingstermijn op voor verweerder met betrekking tot het beoordelen van de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, en meer bepaald met betrekking tot het beoordelen of de aangevoerde omstandigheden buitengewone omstandigheden zijn die toelaten de aanvraag gezinshereniging in België in te dienen. Verzoekster kan derhalve de behandelingstermijn van twintig maanden niet aanwenden om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekster evenmin aantoont welk belang zij zou hebben bij het betoog inzake de "*bijzonder lange behandelingsduur*". De eventuele vaststelling dat de behandelingstermijn onredelijk lang zou zijn geweest kan verzoekster immers geen voordeel opleveren.

2.3. Wat betreft het betoog dat de naam van verzoekster niet op de bestreden beslissing is vermeld, wijst de Raad erop dat dit de nietigverklaring van de bestreden beslissing niet kan verantwoorden. Het blijkt niet uit artikel 26, §2, laatste lid van het Vreemdelingenbesluit dat het vermelden van de achternaam op de bijlage 15quater, een substantiële vormvereiste betreft. De bestreden beslissing omvat voldoende identificatiegegevens, zoals verzoeksters voornaam, haar nationaliteit, haar geboortedatum en -plaats, haar identificatienummer in het Rijksregister, haar OV-nummer, evenals haar adres in België. Er kan in casu geen betwisting bestaan over het gegeven dat de bestreden beslissing wel degelijk verzoekster betreft. Zij betwist dit als dusdanig ook niet. Aldus toont verzoekster niet aan dat het niet vermelden van haar achternaam haar in haar belangen heeft geschaad. Het betoog van verzoekster is dan ook niet van aard om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Een schending van artikel 26, §2, laatste lid van het Vreemdelingenbesluit of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan op deze grond niet worden aangenomen.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 12bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 26/1, §2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit, gesteld dat verzoeksters aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Hierbij wordt concreet gemotiveerd waarom verzoekster niet heeft aangetoond zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar het vereiste visum aan te vragen, zoals bepaald in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster acht de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende en gebrekkig. Verzoekster verwijst naar de onmogelijkheid om zich naar Moskou te begeven om een visumvraag in te dienen, omdat zij "*aldaar niet over huisvesting, inkomen of familie [beschikt]*", doch de Raad kan enkel opmerken dat deze omstandigheden niet werden opgeworpen in de brief die de in punt 1.1. bedoelde verblijfsaanvraag ondersteunt. Aangezien verzoekster deze omstandigheden bij haar verblijfsaanvraag niet kenbaar heeft gemaakt aan verweerder, kan zij ook niet verwachten hierover een motivering in de bestreden beslissing terug te vinden. Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing een onvolledige weergave van de door haar ingeroepen argumenten omvat, toont zij niet aan welke omstandigheden – die zij in haar verblijfsaanvraag heeft opgeworpen – niet in de bestreden beslissing worden vermeld. Verzoekster toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing – waarvan zij blijkens haar verzoekschrift kennis heeft – niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad er nog op dat deze wetsbepaling louter voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Artikel 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° [...];

2° [...];

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° [...].”

2.7. In casu oordeelde verweerder dat verzoekster niet heeft aangetoond zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar het vereiste visum aan te vragen.

2.8. Verzoekster betoogt dat de beoordeling van verweerder getuigt van een onvoldoende weerlegging van de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden. De Raad kan in deze evenwel enkel vaststellen dat verzoekster op geen enkele wijze concreet ingaat op de motieven in de bestreden beslissing dat *“Van het koppel wordt niet gevraagd om zich in Syrië of in Rusland te vestigen; het is mogelijk zich in België te vestigen. Dat ze in Rusland zouden vermoord worden door haar familie is trouwens een bewering die volledig voor rekening van mevrouw is en op geen enkele wijze wordt hard gemaakt met concrete bewijzen. Mevrouw dient wel de vereiste wettelijke procedure te volgen en dat is een visum te gaan vragen op basis van gezinshereniging. Zij toont op geen enkele wijze aan dat ze niet tijdelijk naar Moskou kan terugkeren om daar dit visum te vragen.”* Verzoekster benadrukt nogmaals dat haar leven en dat van haar partner in gevaar zouden zijn ingeval van een terugkeer naar haar herkomstland, doch betwist niet dat zij hiervan geen enkel concreet bewijs heeft voorgelegd. Waar verzoekster aangeeft dat dergelijks een algemeen gekend gegeven is en derhalve redelijkerwijze door verweerder gekend diende te zijn, verduidelijkt zij niet waarom dit zo zou zijn. Het komt aan verzoekster toe om in haar verblijfsaanvraag voldoende duidelijk aan te geven welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verblijfsaanvraag in te dienen vanuit het herkomstland en het bestaan van deze omstandigheden tevens op objectieve wijze aan te tonen met minstens een begin van bewijs, quod non in casu. Bovendien wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeksters partner haar moet vervoegen naar Rusland. Verzoekster kan dan ook niet van verweerder verwachten dat hij nog verder motiveert over het gevaar dat verzoekers partner zou lopen in Tsjetsjenië. Verzoekster brengt niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet aantoonde dat zijzelf niet tijdelijk kan terugkeren naar haar herkomstland om aldaar het nodige visum aan te vragen. Waar zij thans in haar verzoekschrift stelt dat zij haar gezinsleven met haar partner niet wenst te onderbreken en dat laatstgenoemde aldus met haar zou meereizen, wijst de Raad erop dat verzoekster nergens in haar verblijfsaanvraag uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij onmogelijk alleen naar haar herkomstland kan reizen. Ook thans uit verzoekster niet meer dan een wens om het gezinsleven niet tijdelijk te onderbreken. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat het in haar geval kennelijk onredelijk is om te verwachten dat zij tijdelijk alleen terugkeert naar haar herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. Volledigheidshalve kan in deze nog worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, waaruit blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij het niet verplicht is om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoekster toont niet concreet aan waarom er in haar geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. De loutere wens om niet tijdelijk gescheiden te worden van haar echtgenoot, volstaat niet.

2.9. Waar verzoekster verwijst naar de onmogelijkheid om zich, als Tsjetsjeens onderdaan, naar Moskou te begeven om aldaar een visumaanvraag in te dienen en de beslissing af te wachten – en er in deze op wijst dat zij aldaar geen huisvesting, inkomen of familie heeft – merkt de Raad opnieuw op dat verzoekster deze omstandigheden niet heeft ingeroepen in haar verblijfsaanvraag. Zij kan dan ook

bezwaarlijk verwachten dat verweerder hierover zou hebben gemotiveerd. Verzoekster kan deze elementen niet dienstig voor het eerst in haar verzoekschrift opwerpen. Het staat haar vrij deze argumenten in te roepen in het kader van een nieuwe verblijfsaanvraag.

2.10. Gelet op bovenstaande heeft verzoekster niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat de door haar ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, die haar toelaten haar aanvraag gezinshereniging vanuit België in te dienen. Evenmin heeft zij aangetoond dat verweerder met bepaalde, aan hem kenbaar gemaakte, omstandigheden geen rekening heeft gehouden.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA